

Bombastisch theater dat geen tegenspraak duldt di Maartje Den Breejen (Het PAROOL, 08/06/2005)

AMSTERDAM - Een kop en een staart zijn ver te zoeken bij 'Il silenzio'. Het stuk gaat over stilte en daar kun je alle kanten mee op.

De gashouder op het Westergasterrein oogt als de piste van een enorm circus, met zand op de vloer.

In die piste verschijnt de Italiaanse theatergoeroe Pippo Delbono die mededeelt dat 'Il silenzio' is gebaseerd op de herinnering aan een Siciliaans dorpje dat in 1968 door een aardbeving van de wereld verdween. Donder en bliksem klinken, het licht gaat uit.

Verwacht dan geen verhaal over de overlevenden van die aardbeving. Nee, zoals in het Holland Festivalboek valt te lezen: "De aardbeving is niet direct het onderwerp van de voorstelling, maar staat symbool voor het korte, hevige moment van de stilte in leven en dood".

Dat korte, hevige moment wordt op alle mogelijke manieren verbeeld. Het is alsof je naar een stomme film zit te kijken waarbij de rol steeds vastloopt en het scherm op zwart springt.

Steeds krijgt het publiek korte taferelen voorgeschoteld. Een jongen komt met een bal op, kijkt naar het publiek en roept zijn vriendje, een jongen met het syndroom van Down. Want Delbono werkt graag met afwijkende persoonlijkheden. Vast lid van zijn ensemble is Bobò, een doofstomme kunstenaar die 45 jaar in een inrichting zat. De twee jongens huppelen samen door het zand. Dan is er weer stilte, er klinkt een liefdeslied met een zware, vrijwel onbegrijpelijke poëtische tekst. Andere scènes: een verliefd stelletje op het strand, een groot gezelschap aan een lange tafel, een oude man in een restaurant.

Steeds sneller volgen de scènes elkaar op, en tenslotte verandert de trage diashow langzaam maar zeker in een draaimolen van beelden. Een compleet circus marcheert door de piste met clowns, een orkestje, boksers, een ballerina, en een steltenloper. Dan verstilt het spektakel weer, een clown huilt en spreekt over een aardbeving in zijn eigen hart. Spreekstalmeester Delbono schreeuwt teksten over de wind die onze zorgen zal meevoeren. Potsierlijk dramatisch.

Delbono strooit graag met grote woorden. Hij heeft het over "geboorte, dood en wedergeboorte" en maakt er bombastisch theater bij, dat geen enkele tegenspraak of relativering duldt. Take it or leave it, is zijn devies. En zo reageerde het publiek dan ook. De een riep „boe“, de ander gaf een staande ovatie.